

Продължение ...

Казах всичко това, за да направим връзка с предишните неща и да разберем, че това, което правим в Църквата, цялото богослужение и наша борба има за цел да се научим да имаме правилно отношение към Бога и да разберем още нещо много сериозно, което е много важно да осъзнаем- че в нашата връзка с Бога трябва да поправим не Бога, а себе си. Когато отиваме в църква или когато се молим, не правим това, за да умиловим Бога, или да Го накараме да ни обича, да бъде наш Приятел, да ни помага, закриля, да е с нас и да ни даде това, което имаме нужда. Болният в тази връзка не е Бог, а ние самите. Ние себе си изцеляваме в Църквата, за себе си се трудим, трябва да разберем напълно това, защото, ако не го разберем, то ще има последици в нашия социален живот, в брака, защото в брака винаги ще искаш да поправиш мъжа си или жена си, децата си, обществото, министерството, Църквата, полицията, семейството, хиляди неща, които чуваме и днес, но никога себе си. Православната Църква, Евангелието ни показва, че болният не е другият, а аз. Ако аз се излекувам, тогава непосредствено придобивам правилна връзка с Бога, с моя брат, който е мой ближен. Това може да е моята жена, колега, началник, мой служител, приятел, дете, придобивам правилна връзка с моята среда, със самия себе си и се изцелявам, осъзнавам, че това, което е разстроило цялата тази връзка, не е нищо друго, освен моята болест. Падението на човека внесло болестта в нас, ние се разболяхме, ние се ранихме, нашето аз, нашето съществуване се изопачи и прекъснахме правилната връзка с всичко. Така, колкото и да е трудно, защото е трудно, не е лесно, ние толкова години се научихме да живеем по друг начин, виждате едно дете, което е готово да удари другото, на детето винаги другият му е виновно. Веднъж в манастира дойдоха две дечица, едното 3-4 годишно, а другото почти на годинка, може би току-що проходило. По-голямото братче отиде при малкото и си пъхаше пръста в окото му. В един момент бащата се ядоса, удари му шамар и го попита:

-       Защо си пъхаш пръста в окото на брат си?

А то отвърна:

-       Не аз, а той си пъха окото в пръста ми!

Виждате ли? Кой научи това дете да реагира по този начин? Това е нашата природа, а сега разчетоха и днк-то, което носим в нас. В нас носим много неща. Виждаш малки деца, аз имам една племеничка, която е на една годинка, дъщеричката на по-малката ми сестра. Гледаш това момиченце да иска рокли, иска да се сресва, иска огледала, иска да си слага червило! Кой му ги каза тези неща, къде ги видя? Цял ден стои пред огледалото с един гребен. Исква рокли, иска дрехи, обувки, да има много от тях! Във всеки случай никой от нашия дом не го е научил на тези неща, а ги има в себе си, носи ги, това е природата, генетичният материал, който носим в нас. Виждате, че от малки другият ни е виновен. Ако прочетем в книга Битие за грехопадението на човека, ще видим именно това като последица от падението. Веднага щом Бог казал на Адам- *Адам е, къде си? Кой ти каза, че си гол*

? Какво станало? Адам отговорил: Жената, която Ти ми даде, тя ме измами. Тя от своя страна отговорила: Не аз! змията ме измами. Виждате моменталното прекъсване на връзката с Бога- чрез това човекът веднага разрушил връзката си с другия и с цялото творение. Ако Адам беше казал прощавай, направих грях, подмавих се. . . Той обаче не казал нищо от това, нито прощавай, никакво чувство, че

виновен съм

! – а другият е виновен и не просто той е виновен, а *жената, която Ти ми даде, ако не ми я беше дал, нямаше да си изпатя това!*

. Това се повтаря постоянно. Винаги другият е виновен, събитията, обстоятелствата, хиляди неща. Затова, когато човек започне да се поправя, първото нещо е да се върне в себе си, както се казва в Евангелието. Умирам от духовен глад, погивам в този час. Не знам какво става около мен, погивам, изопачил съм всичко, болен съм и затова започвам от мен. Остави другия. Когато вътрешно се поправиш и изцелиш, тогава ще стане едно голямо чудо. Това, което казва авва Исаия, помири се в себе си и небето и земята ще се помирят заедно с теб. Това е голям урок. Виждате милите американци, сега, когато си изпатиха това, какво казаха? Вместо да кажат, че и ние донякъде сме виновни, нещо сме направили и ние толкова десетилетия, цял век, че и повече. Няма зло, в което да не са и те, милите, която и злина да повдигнеш, американците са отдолу.

Жалко, скръбно е това, което стана, (ударът срещу САЩ на 11.09.2001 г.) не го одобряваме, но ако имаха здрава връзка с Бога и не търсиха онова сладникаво *Бог да пази Америка*

!, какво да каже човек. . . Бог е върху долара, доларът е бог. А трябваше да кажат: защо ни се случи това на нас, да не би и ние да сме виновни и трябва да поправим себе си! Защо принудихме хората да се самоубият, за да ни ударят такава плесница? Така принудили хората да се самоубият. Помислете да видите психологията и състоянието на тези, които решили да се самоубият, за да направят това нещо. Те стигнали до момент, където вече не издържали, но западният начин на мислене е: виждаш ли? Ще хванем виновниците, ще ги накажем, няма да останем отдолу, ще станем и ще отмъстим за кръвта на тези хора!

През 13 век св. Неофит Затворник, описвайки мъките на Кипър от страна на латиняните, казва, че пострадахме много злини в нашата страна, и всичко това дойде върху главата ни поради нашите грехове! Ние съгрешихме пред Бога и така прогонихме Божията закрила и дойде върху нас този звяр, който ни измъчва и пие нашата кръв всеки ден. Отците ни през турското владичество така казвали- ние сме виновни, ние съгрешихме! Те проявявали търпение, докато настанал час и чрез търпението се освободили, защото гледали по друг начин на нещата.

Ако човек придобие вътрешен мир, тогава се научава да живее в мир. Гледа другия човек, който е до него по друг начин, не както преди, защото в него се е променило мисленето, както казваме, станала е промиване на мозъка. Разбира се, ако имаш един мозък, където гледаш на другия като на портфейл, какво ще правиш? Както казва един лекар - имам някои приятели сред лекарите - е, благословени човече, днес нямаме работа! Аз му казах: тоест искаш ние да се разболеем, за да живееш ти?! Какво е това мислене?! Или друг казваше: ще отворя старчески дом- 50 лири парчето! Разбирате ли? Или слава Богу, работата върви добре! Тук имаме и лекар. Андрей, работата върви ли? Клиника добре ли е? Пълна ли е? . (Смях). Слава Богу, а?

Виждате ли, подобен ум несъмнено има нужда от промиване, защото не можеш да гледаш на другия по този начин. Както когато израстваш със себично и страстно мислене, където не се научаваш да гледаш другия като личност, а като пол – ходя в гимназията и разговарям с учениците. Младият човек не разбира защо не трябва да има сексуални връзки още отсега с една девойка. Защото се е научил да гледа девойка като пол, все едно, че е женски обект. Не го интересува какво е това лице, не може да празбере, че Църквата, поучавайки на въздържание, иска да те научи да преодолееш разликата на пола и да те научи да гледаш другия като личност, да се научиш първо да имаш лична връзка с другия и след това всичко друго, защото, ако не научиш това, сетне, дори когато се ожениш, ще гледаш на жена си така и ще кажеш: Жена ми не ме удовлетворява, не ми прави това, което искам, болна е, уморена е, и значи след това ще оправдаеш другите връзки, които ще създадеш и ще вдигнеш семейството си във въздуха. Е, той не го разбира, защото умът му се е научил така. Не може да разбере защо. Казваш му прояви търпение, понеси немоощта на другия. Ама защо, глупак ли съм? Жертвата ли съм? Аз съм жертвата и трябва да ми се качат на главата? – ти казва той.

Е, трябва да избягаме от това мислене. Как ще го направим? - това се казва промяна на ума, покаяние или промиване на мозъци в добрия смисъл на думата. Разбира се, един такъв мозък, който работи изопачено и замърсено, несъмнено трябва не само да се промие, но и да го накиснеш няколко дена в сапунена вода и след това да се промие хубаво, защото умът ти трябва да се промени, да гледаш нещата правилно, красиво, здраво, след като преди това си придобил правилна преценка за тях.

Днес (2001 г.) изпитваме скръб за хората, които са били в това трудно състояние, но и сме замислени какво ще стане накрая в този свят? Ако Пентагонът не е имал сигурност, помислете колко сигурност имаме ние. Едно от най-главните чувства, които хората трябва да имат в своята психология, е чувството за сигурност- ако в твоя душевен свят имаш следи от несигурност, тогава ще създадеш разстроен душевен свят, където външно може да не се вижда, но дълбоко в нашата душа съществува тази несигурност и не може да не си спомним думите на Христос, с които описва последните дни на света, че ще властва страх, тревога и недоумение относно какво предстои да стане. Това, което идва внезапно- както си седиш, бам!, и чуваме някакво събитие или нещо по-лошо, където не знаем какви последици ще има в целия свят.

Ако погледнем хоризонта на хода на обществото, на семейството, на нашия живот и на целия свят, несъмнено ще видим много черни облаци. Имам екологичния проблем, виждате това изопачаване дори на природните закони. Къде ще отидем? Виждаме болести, чийто край не можем да намерим. Едно след друго, цялото човечество се затворихме в затвора на технологията, която сами създадохме. Направихме страшни технологични постижения, където помислихме, че за момент ни освободиха, но накрая ни унищожиха, ограничиха ни и кой може да излезе от това нещо и да се освободи? Знаем това, виждаме го, живеем го, но въпреки това със скокообразна скорост напредваме към края, към катастрофата. Ние ще унищожим нашия свят. В това състояние какво може да устои като антидот, като скала, която ще ни даде чувството за сигурност? Мисля, че нищо човешко.

По време на турската окупация през 1974 година бях 16 годишен. Тогава преживяхме бомбардировките. Помня, че за дълго време след това всеки път, когато се чувах или бях в самолет, дори пътнически, чувствах смут в себе си. Всяка сутрин трябваше да пускаме радиото, веднага щом се събудим, за да чуем – а, днес няма да има война, защото внезапно в онези дни се събудихме и чувахме сирени и казваха: война! За дълго време остана в нас това чувство на несигурност и трябваше да пуснем радиото, за да сме сигурни, че няма да ма война и днес ще бъдем добре, за утре Бог си знае. Тогава си казвах: Виж, живеем в едно място, което е толкова несигурно, дойдоха и бежанците(гръцките кипърци от Северен Кипър), стана пълна бъркотия, 200 000 хиляди бежанци, хората не знаеха къде да отидат, всички приютявахме познати, роднини, които загубиха всичко, беше много тежко състояние и къде да отиде човек да намери сигурност, където да не е в опасност, да отиде в една страна, в която да не е в опасност от никого? Америка се представяше за безопасна страна. Този, който е в Америка, не е в опасност. Така си мислехме. Е, и тя вече не е. Събитията показаха, че навярно в този час само в Америка си в опасност. Видяхте, че из основи бе разтърсена тази гордост и самохвалство на човека. Чрез събитията Бог казва, че не можеш да стъпиш върху никое човешко постижение, всички човешки неща са под съмнение. Едно нещо човек

никога не може да постави под съмнение- съществуването на Бога. Това, което казва Христос, не се бойте, дерзайте, Аз победих света. Не се бойте, от тези, които могат да убият тялото ви, Дерзайте. . .

Тази епоха, която е трудна епоха, е епохата на Бога, на Църквата. Този, който в този час е открил сигурността и пълнотата, която Бог дава, този човек реално може да построи върху здрави основи. В противен случай, ако строим върху парите, виждате, и с тях е свършено, борсите рухvat , всичко рухва. Ако строиш върху оръжия, върху силна родина, върху знанието, знанието ни унищожи, върху каквото и да строиш днес, не можеш да се успокоиш по никакъв начин, строейки върху неща, които смъртта унищожава. Само Възкръсналият Христос е Този, Който победи смъртта, човек само върху Него може да построи и наистина да почувства мир, този мир, за който Сам Господ казва: Моят мир ви давам, не както светът ви дава. Христовият мир няма никаква връзка с мира от този свят. Христовият мир победи събитията от света. Светът се крепи върху човешки дадености, които винаги са недостатъчни и несигурни.

***

Църквата не приема Нострадамус. А и ние реално виждаме изпълнение на библейските пророчества. Седим пред телевизора с кока кола, със сандвич. (Така правят хората) Казват ти: Не искам нищо друго, освен котката ми!, както едно дете ми каза завчера. Нима искам много неща, отче? Искам само мотора, котката, цигарката, комфорта! Е, нямам ли право на това? Разбира се, горко! . . . (Смях.) Кой може да те лиши от това право?!

И тъй, като християни не трябва да се занимаваме с това по любопитен начин да проучваме бъдещето. То е в ръцете на Бога и не ни засяга. Ние живеем настоящето, знаме бъдещето, знаем хода на този свят- и по научен път- ход без връщане назад, и го виждаме, той е очертан пред нас. Оттам нататък какво да кажа? По-добре да не ги коментираме, за да не се страхуваме. Нека оползотворим настоящето, днешния ден във връзката ни с Бога. Тази връзка с Бога е живот, живот в безсмъртие, ние не се боим от смъртта, защото смъртта на Спасителя ни освободи!

Превод от гръцки: Константин Константинов*{jcomments off}*

Епохата на Бога - част 2

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Събота, 18 Март 2017 10:27
